

Fekete Vince

Tízezer éj

„Hegyek, fák, füvek, ágak, harag-zöld, azúr menny, szívem rokonai...”

Szilágyi Domokos

„Befonnak egyszer téged is valami pompás koszorúba...”

Kányádi Sándor

„Milyen kevés tízezer év...”

Létay Lajos

*Lehúznak egyszer téged is
egy soha nem látott mélybe
hideg lesz lent és vaksötét
s a semmi körbe-körbe
hideg lesz akkor jól tudom
acélkék fénye pattog
kásásan kéklík lent a mély
szomorú angyalarcok
ringanak lengnek egyre és
hajuk az égbe kapkod*

*Mint akin már a félelem
nem vehet erőt sohasem
a medence lenn és körben
a hegyek foncsor tükörben
forrón majd újra hidegen
ömlik a vér át szívemen*

*Taszítva-vonva mossák
arcomat égi spongyák
a fény egy égi résen át
fröcsköli pezsmailátát
micsoda felségvizeken
száguldozol uram velem
már a mély a magasság
rabság sem a szabadság*

*nem mond már semmit nekem
testem a szélben terelgetem
hogy a verdeső hullámok
dobáljanak mint forgácsot*

*(nem kell a posztó az olló
minden ahogy van úgy jó)
árva deszkaszál lebeg velem
ujjaim hagyják elengedem*

Beszór a szél és a homok
akár régvolt patkónyomot
apró szemcséi elfödik
bokád majd térded s köldökig
mozdul a láb kapkod a kéz
a szem riadtan körbenéz
zölden viruló tájat lát
és az ég minden madarát
hogy csivitelnek az alatt
a fák fölött az ég alatt
homok söpör orrba szembe
a láb pedig süllyed egyre
s alig mozdul már alig
éj borul rád hajnalig
jó mélyen földalatti
párnán
kies pihenés
vár már

Havon pusztán nádon és éren
vízen élve vízen és szárazkenyéren
löttyögő aszpikban térdig állva
mint forgalomban a benzinpára
adalékanyag az ételben italban
napi félelmem napi vigalmam
nem fegyver csak fegyvernek látszó
hajdani nyomokból előszívárgó
mint ki recsegő hideg égen
próbarepül a téli éjen
s előtte jaj
még hány világ van
s mögötte jaj
már hány világ van
zúzmarás bajusszal
a zúzmará álma

*lebegni lenni
a fűvekben fákbán*

*Ott ahol mindig a szál szakad
oldani kötni a szálakat
recsegő-ropogó mikrofonpróba
mikor villám csap egy bizonyos pontba
lobbanó fény egy kiürült házban
úgy lenni csak a fűvekben fákbán*

*Hajnalban fél négykor jönnek meg Ezek
testemben nyárfalevél úgy remegek
fejem alatt testem alatt lucskos a párna
úgy állok szemben velük egy szál pizsamába'
szűkölnék várnak viczorogva körbejárnak
riadnak lengnek lelkemen az árnyak
félelmek falkái
rossz felem mardosó farkasai
reggelig jaj reggelig tartanak ki*

*jönnek velem még körbesziszegnek
magukkal visznek hogyha vihetnek
kintről az ablakhoz koccannak a jegek
milyen éj úristen és milyenek Ezek
félelmek hordái mardosó fehér fogak
szigorú szemeik kékesek acélosak*

*Aztán majd végül egymagad
a józsefattilás szélben
alig hiszed hogy nincs szavad
s a napod is lemenőben*

*alig hiszed hogy elfogyott
s fönt már csak csonka hold van
tapogatózol s felfogod
körötted tényleg úr van*

*miért volt minden kérdezed
miért sok furcsa fátum
olyan volt végig életed
mint ékezet
alatta dátum*

*s jöhet még néhány jótanács
hogy magad után a zárat*

*valami tovasuhogás
s egy nap egy év egy század*

*s aztán csak hangnyi mintaszó
s indulsz a semmilyenbe
valami szívszaggattató
zeng vég nélkül füledbe*

*Fetregni fűben fetregni fában
fetregni a füvek illatában
úgy lenni a füvekben fában
versekben és metaforákban
mint a lehelet vagy a lélek
sóhaj egy parány életének
füst amit tüdőzve leszívnak
test amit porrá bezúznak
olyannak lenni mint az álom
járni át meg át a világon
hogy ne legyen csepp és ne szemcse
mi ne az egészet jelentse
kicsiben úgy lenni a mában
virágpór az éledő virágban
almának a sötét belső magja
ifjú erdőben a régi fák hangja
asztalban tárgyban az egykori dallam
eszmélve egy
régi-régi dalban
süllyedve szállva
akarva-akaratlan*

*Idő malma százra száz év
elszárada s kivirágzék
régi új mag
elsenyved és kikel újnak*

*ha nem unja hogy nem unja
erejéből mire „futja”?
egyelőre:
nosza rajta csak előre*

*rettenetes ez a játék
érleli a fű a sátét
önmagába'
alig lett s már holtra válna*

idő alma százra száz kév'
hogy csak ennyi hogy egy szám légy
tiszavirág
visz a szél el visz a világ

Ördögi moraj hangja kél
társul a lenti hadhoz
cibálják tested szerte szét
cibálják mint a barmok
ha nem volt eddig nincs remény
nem lenni egyre könnyebb
nem számít hogy hányezer éj
hányezer év mögötted
hullám jön újból mintaszél
hullámra újabb hullám
lassan lehunyod két szemed
lehunyod mintha tudnád
innen már végképp nem lehet
innen már nincsen onnan
hova feljutni egyszer élj
egyszer és jól vagy ottan
csattognak voltnincs ablakok
nemlévő termék zúgnak
olyan akár egy filmbetét
képkockái az Úrnak
mikor mint téli tájakat
acélos napot s holdat
vetít eléd a képzelet
s leghátul úgy dalolnak
olyan keserves éneket
mitől a szív s az ész is
felégeti a termeket
mögüled csakazértis

Lehúznak egyszer majd téged is
s nem tudod hova mész le
suhogó aknába visz a lift
tízezer napra s éjre
innen hol virág és fák és a föld
a fű és a fenti ég is
istenem mondod istenem
miért hát miért hát miért is
s mint kit a világ kint hagyott
se éj se nap se reggel
nem jönnek föl a csillagok
és már te sem jöhetsz fel

*Mint ki recsegő hideg éjen
próbarepül a téli égen
lötyögő aszpikban térdén állva
mint forgalomban a benzinpára
havon pusztán nádon és éren
vízen élve vízen és szárazkenyéren
kivel már végképp békét kötöttünk
lebegni jární billegni közöttünk
lobbanó fény egy jéghideg szobában
úgy lenni csak a füvekben fákkal*

*Egy park egy ösvény
aztán egy csikorgó
vaskapu és sűrű borosta
egy lassan halványuló állon*

*Látod a füst
látod a fény
látod a fák
látod hogy én
látod hogy együtt a fénnel
látod hogy a füsttel és a fákkal
együtt a széllel
látod hogy együtt a füvekkel
látod hogy együtt a fákkal
látod hogy te
látod hogy én
együtt a széllel
a füsttel és egyszerre
a füvekkel a fákkal
látod hogy el
látod hogy el*